

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.173/2015/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Baka István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) I. rendű, II. rendű felperes neve (címe) II. rendű, III. rendű felperes neve (címe) III. rendű és IV. rendű felperes neve (címe) IV. rendű felpereseknek, dr. Szűcs Andrea Ilona ügyvéd ügyintézője mellett a Szűcs Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben kártérítése megfizetése iránt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Polecsák Mária ügyvéd ügyintézője mellett a dr. Polecsák Mária Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt UNIQA Biztosító Zrt. (címe) beavatkozott - a Nyíregyházi Törvényszék 5.P.21.072/2013/41. számú ítélete ellen a felperes részéről 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja: az alperes kártérítési felelősséggel tartozik a felpereseknek amiatt ért kárért, hogy néhai **K. Cs-né** gyógyulási esélyét elvonta a 2010. június hó 10. napján elvégzett mammográfiás és ultrahangos vizsgálat során a nem megfelelő felvételek készítésével, valamint a néhai bal mellében talált csomók alaptalanul jóindulatúaknak történt minősítésével. A követelés összegére vonatkozó tárgyalás folytatása érdekében az iratokat az elsőfokú bíróságnak visszaküldi.

Megállapítja, hogy a fellebbezéssel a felek és a beavatkozó oldalán személyenként 200 000 (kétszázezer) Ft perköltség merült fel, valamint 2 500 000 (kétfélmillió-ötszáz ezer) Ft fellebbezési eljárási illeték feljegyzésére került sor.

A közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű felperes felesége, a II-IV. rendű felperesek édesanyja néhai **K. Cs-né** 38 évesen, 2010. május hó 12. napján jelentkezett először az alperes jogelődjének sebészeti szakrendelésén **X**ban, mert három napja a bal mellében csomót vett észre. **Dr. F. J.** kezelőorvos két csomót is észlelt, diagnózisként emlő jóindulatú elváltozását véleményezte, s mammográfiát és ultrahangos vizsgálatot javasolt, illetőleg 2010. június hó 10. napjára az eredménnyel kontrollvizsgálatra várta vissza.

Az alperes mammográfia rendelésén 2010. június hó 10. napján történt vizsgálat során a bal emlőben egy 8 mm-es, egy 24 mm-es és egy 7 mm-es tömlőt írtak le, melyet **dr. S. A.** leletező orvos jóindulatúnak véleményezett. A beteg a mammográfiai lelettel kontrollvizsgálatra a vizsgálatot kérő kezelőorvosát nem kereste fel.

2010. november hó 11. napján háziorvosi beutalásra ultrahang vizsgálat történt, ahol két tömlőt írtak le a bal emlőben, az egyiket 24 mm-esnek, a másikat 12 mm-esnek mérték, és az elváltozásokat jóindulatúaknak véleményezték.

2011. január hó 6. napján jelent meg második alkalommal a néhai **dr. F. J.** kezelőorvosánál, aki azt tapasztalta, hogy a bal emlő rendkívül duzzadt, tömött, egy helyen már 3 cm-es területen kezdett kitörni a tumor, a bőr teljesen elvékonyodott ezen a területen, s az egész tumoros massa egyben volt. A hónaljban több 1,5 - 2 cm-es csomót tapintott. A kezelőorvos szövettani mintát vett és másnapra visszarendelte a beteget a sebet átkötni. Másnap CT, ultrahang és tumormarkerre irányuló vizsgálatot végeztek. A szövettani vizsgálat az emlő kivezető csövéből kiinduló, emlőállományba terjedő emlőrákot igazolt. 2011. január hó 11. napján a..... Egyetem Orvos és Egészségtudományi Centrum Sebészeti Intézetében megállapították az emlő rosszindulatú daganatát, és neoadjuváns kezelést javasoltak azzal, hogy az alperes onkológiai osztályán jelentkezzen. Ott a műtétek elvégzése után 2011. június hó 2. napján sugárkezelést indítottak, melyet később értelmetlennek láttak, mert a meglévő emlődaganat mellett a kezelésekre ellenére a nyirokcsomók, a csont-, csontvelő, máj és mellékvese másodlagos rosszindulatú daganatai alakultak ki, valamint mellúri folyadékgyülemek jelentkeztek. A beteg 2011. augusztus hó 4. napján hunyt el.

Az I. rendű felperes a keresetében 2 000 000 Ft nem vagyoni és 21 231 000 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, míg a II-IV. rendű felperesek a külön előterjesztett és ide egyesített keresetükben személyenként 2 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés, valamint 296 450 Ft temetési költség és 7 488 000 Ft elmaradt táppénz, mint vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a 41. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperesek keresetét elutasította és kötelezte őket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 710 426 Ft, és a beavatkozónak 50 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 900 000 Ft kereseti illeték és az állam által előlegezett 483 844 Ft költség az állam terhén marad.

Határozatának indokolása szerint a néhai egészségi állapotának alakulása és halála nem áll okozati összefüggésben az alperes alkalmazásában álló orvosok eljárásával, akiknek a részéről gondatlanság és mulasztás sem állapítható meg.

A diagnózis felállítása **dr. F. J.** kezelőorvos feladata lett volna, amennyiben a beteg hozzá visszamegy és viszi a leleteket. A mammográfiai vizsgálatot végző orvos **dr. S. A.** radiológusnak nem volt feladata további vizsgálatot teljesíteni, mert megkért vizsgálatot végzett el. A diagnózis felállítására a kezelőorvosnak a leletek hiányában lehetősége sem volt.

A beteget együttműködési kötelezettség terheli, melynek a néhai nem tett eleget azzal, hogy a kezelőorvosához a vizsgálati eredményekkel nem ment vissza kontrollra, ennek hiányában pedig a diagnózis felállítása nem történhetett meg, és a terápiáról, valamint további szükséges vizsgálatok elvégzéséről nem volt lehetősége döntenie az alperesnek. A beteg megszegte az együttműködési kötelezettségét, amivel okozati összefüggésben súlyosbodott az állapota, s végül az életét vesztette. Ezzel szemben nem tudták bizonyítani azt a felperesek, hogy az alperes orvosainak felróható magatartásával okozati összefüggésben következett be a néhai halála.

A mammográfiai és UH képek és leletek elkészítésénél a radiológus szakértő által megállapított hiányosságok nem állnak okozati összefüggésben a beteg sorszerű megbetegedésével. Az alperes bizonyította, hogy a néhai egészségkárosodását rajta kívül álló okok idézték elő: egyrészt a sorszerű megbetegedés, másrészt az a felróható mulasztás, hogy nem jelentkezett kontrollra a leletekkel. Minderre tekintettel az alperesnek nem áll fenn a kártérítési felelőssége.

A felperesek szakértői véleménnyel bizonyíthatták volna az okozati összefüggést az alperes magatartása és a bekövetkezett kár között. A szakértői vélemények azonban a felperesek állítását nem támasztották alá, azok ugyanis azt rögzítik, hogy nagy valószínűséggel már a beteg első jelentkezésekor szórást mutatott a tumor. A beteg negligálta a kezelőorvos szóbeli tájékoztatását és írásbeli előírását, miszerint a leletekkel kontrollra jelentkezzen nála, mely magatartásával állapotának rosszabbodását önmaga idézte elő. Az okozati összefüggés hiánya miatt a felróhatóság kérdésében már nem kellett állást foglalni.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes felpereseket kötelezte az alperes és a beavatkozó perköltségének a megfizetésére, míg a részükre engedélyezett teljes személyes költségmentesség miatt a le nem rótt kereseti illeték és az állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a keresetüknek történő helyt adást kérték. Vitatták a néhai önhibáját, mivel őt a mammográfiai vizsgálatot végző orvos megnyugtatta, hogy nincs elváltozás, ezért nem róható fel neki a kontrollvizsgálat elmulasztása. Ezzel szemben az alperes hibázott súlyosan az elváltozás téves minősítésével mindkét vizsgálat alkalmával.

Az alperes és a beavatkozó a fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaposnak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogalap elbírálásához szükséges mértékben feltárta, ám abból helytelen következtetésre jutott.

Magában a keresetet elutasító első fokú ítélet indokolásában is szerepelnek azok a megállapítások, amelyek a közbelső ítélet meghozatalának alapjául szolgáltak.

Az alperes kárfelelőssége szempontjából a 2010. június hó 10. napján végzett vizsgálatnak van meghatározó jelentősége. Miként az a perben beszerzett radiológus szakértői véleményből kitűnik: a mammográfiás alapfelvételeken csak egy elváltozás látszik, szemben a 3 elváltozást leíró ultrahangvizsgálattal. A leletezés alkalmával nem került rögzítésre, hogy mi ennek az eltérésnek az oka, mert a mammográfia és az ultrahang összevonva kerültek leírásra, s azt sem tartalmazza a lelet, hogy pontosan észlelt-e valamit az orvos a RTG-felvételeken, illetőleg azt összhangban lévőnek ítélte-e az ultrahang eredményével, és ezért nem végzett további mammográfiás vizsgálatot. Mivel a mammográfián a felvétel elmosódottsága okán sem az elváltozás kontúrja, sem a nagysága, sem pedig annak mammográfiás típusa nem állapítható meg, feltétlenül további mammográfiás pontosításra lett volna szükség. Az sem derül ki a leletből, hogy történt-e fizikális vizsgálat, s hogy ezt értékelte a vizsgáló orvos. Mindezek alapján nem volt eldönthető, hogy rosszindulatú daganatról van-e szó, aminek érdekében további diagnosztikus lépéseket kellett volna elvégezni.

Ez elmaradt, s ehelyett azzal került a néhai elbocsátásra, hogy jóindulatú elváltozásról van szó. Ennek ismeretében nem lehet a kontrollvizsgálaton való jelentkezés elmulasztásának ügydöntő jelentőséget tulajdonítani, különösen azon, a szakvéleménnyel alátámasztott feltételezés alapján nem, hogy a mammográfiás és UH vizsgálatról készült lelet ismeretében a kezelőorvos további vizsgálatot nem rendelt volna el.

Önmagában tehát a 2010. június hó 10. napi vizsgálat hiányosságai és az elváltozás jóindulatú voltára vonatkozó alaptalan következtetése megalapozza az alperes kártérítő felelősségét, mivel ebben az időpontban felállított helyes diagnózis alapján elkezdett terápia biztosíthatta volna a néhai számára a gyógyulás esélyét, amelytől az alperes hibájából elesett. A 2010. novemberi vizsgálatról - amikor a fokozódó panaszai miatt vizsgálatra jelentkező néhai betegsége nagy valószínűséggel már visszafordíthatatlan stádiumban volt - ugyan nem állnak rendelkezésre képi felvételek (amelyek hiánya a magatartásának kimentése körében bizonyításra köteles alperes terhére esik), azonban az akkor készült lelet a korábbival ellentétes: három helyett csupán két elváltozást rögzít, amelyek közül az egyik mérete növekedett is, mégsem történtek ennek alapján intézkedések.

A leírtakra figyelemmel az ítélet tábla - mivel a keresettel érvényesített jog fennállása és a felpereseket ennek alapján megillető követelés összege tekintetében a vita elkülöníthető

volt - a Pp. 213. §-ának (3) bekezdése alapján a jog fennállását közbenső ítéletével előzetesen megállapította, valamint a Pp. 253. §-ának (4) bekezdése alapján az iratokat a követelés összegére vonatkozó tárgyalás folytatása végett az elsőfokú bíróságnak visszaküldeni rendelte. Ennek során az elsőfokú bíróságnak a felpereseket megillető vagyoni és nem vagyoni kártérítés összegszerűségére vonatkozó bizonyítást arra is figyelemmel kell lefolytatnia, hogy a néhai túlélése, s annak időtartama csupán feltételezésen alapul, így általános kártérítésnek lehet helye a nem vagyoni kártérítés és a költségek megtérítésére vonatkozó követelések mellett.

Az ítélet tábla „a perköltségről való rendelkezésről a fellebbezési és felülvizsgálati eljárásban, ha a bíróság az ügyben részítélettel vagy közbenső ítélettel határoz” címmel kiadott 4/2009. (XII.14.) PK vélemény II/1. pontjára figyelemmel a felek és a beavatkozó oldalán felmerült perköltség és a fellebbezési eljárási illeték összegét csupán megállapította, annak viseléséről a Pp. 252. §-ának (4) bekezdésére is figyelemmel az elsőfokú bíróság fog dönteni az eljárást befejező határozatában. A felek oldalán a jogi képviselőjükkel felmerült ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint az alperes és a beavatkozó tekintetében a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott, de a rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységhez igazodóan mérsékelt összegben állapította meg. Arra felhívja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a le nem rótt kereseti illeték egyedül az I. rendű felperes vonatkozásában 900 000 Ft, amelyhez hozzászámítandó a II-IV. rendű alperesek eredetileg külön perben érvényesített keresete okán felmerült 827 100 Ft kereseti illeték is.

Debrecen, 2015. június hó 18. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő